

KIS NAPI

PÁVA JUCZI. (lásd 159. l.)

PÉTER ÉS AZ Ő FÓKÁJA.

— Elbeszélés a tengerész-életből. —

(Folytatás.)

MIKOR a ház készen volt, csináltunk asztalokat, padokat és ágyakat is, úgy, hogy elég kényelmes lakhelynek örvendhettünk. Élelmi készleteinket, fegyvereinket elhelyeztük a házban s aztán körüljártuk a szigetet, hogy lássuk, hol kezdhetjük meg legjobb sikerrel a fókavadászatot.

Nem messze lakhelyünktől hosszú keskeny tengeröböl nyult be a szigetbe s ennek nem igen meredek pontjaira szoktak volt a fókák kimászni, hogy a napon sütkérezzenek és aludjanak. Elhatároztuk tehát, hogy itt kezdjük meg a vadászatot s e czélból a csónakba hordtuk a szükséges fegyvereket: hosszú lándzsákat, roppant bunkós dorongokat és puskákat.

Mikor azonban parancsnokunk, a kormányos, kinek Gergely volt neve, meghagyta, hogy kövessük őt a vadászatra, társaink közül hárman kijelentették, hogy nem jöhetnek, mert betegek. Gergely káromkodott és szidta őket s parancsolta, hogy akár betegek, akár nem, jönniök kell. Egyik tehát megkisérté és fölkel, de alig tett néhány lépést, már összerogyott s majdnem eszmélet

nélkül feküdt, mikor visszatettük az ágyba. Reánk, kik egészségesek maradtunk, annál nagyobb teherrel sulyosodott aztán a munka.

Vizre bocsátottuk csónakunkat s közelre eveztünk azon helyhez, hol a fókák, mint mondtam, nyugodni szoktak volt. Zajtalanul, óvatosan közeledtünk s már messziről láttuk, hogy egész csapat foka sütkérezik ott a napon. Kikötvén a parton, négy kéz láb másztunk előre, igyekeztünk a fókák és a víz közé jutni. Mindegyikünk egy nagy bunkós botot vitt magával s már elég közelre jutottunk, a nélkül, hogy a fókák észrevettek volna. Mikor alig néhány lépésre voltunk, egyik állat meglátott s futni kezdett; ekkor Gergely fölegyenesedett, utána mi többiek is és negyven vagy ötven darab fókát láttunk magunk előtt; nagy, erős állatok voltak s ekkora számban könnyen tarthattunk attól, hogy majd nekünk lesz még bajunk. De Gergely meg nem ijedt, hanem megragadva bunkóját, szólt:

„Rajta, fiuk! Közéjük kell vágni! Le kell ütni a legközelebb állót, mielőtt bánthatna.“

Ezzel nekiugrott a legközelebb lévő fókának s hatalmas csapással leütötte; mi követtük példáját s csakhamar egész csapat agyon volt ütve; egy részök azonban, hangosan ordítva a víz felé menekült s igyekezett leugrani a tengerbe. Mi is közel állván a parthoz, vigyáznunk kellett, hogy le ne sodorjanak, mitől

csak
holt
vagd
társu
állvá
esett
megv
magá
haszn
a f
teng
siette
dorta
kiált
ezek
elme
segit

meg

„mia
vissz

szere
a te

fóká
száll
asztá
dókb

szeg
állap
fekü
s ne
ságu
Én
mez
hasz

csak úgy menekülhettünk, hogy egy holt foka mögé állván, jobbra balra vagdostunk nagy dorongainkkal. Egyik társunk azonban, nagyon is közel állván a parthoz, mégis áldozatul esett. Egy óriási foka, ijedtében megvadulva, egyenesen neki ment és magával sodorta; hiába ütötte, nem használt; egy pillanat alatt lebukott a fókával együtt a sziklapartról a tengerbe. Én legközelebb álltam és siettem segítségére; de a víz elsodorta a parttól, nem érte kezemet; kiáltottam többi tarsaimnak, de míg ezek oda jöttek, a szerencsétlen már elmerült s messze bukkant föl ismét segítségért kapkodva kezeivel.

„Siessünk a csónakba, még talán megmenthetjük,“ szoltam én.

„Hiába tennők,“ szolt Gergely; „mialatt a csónakhoz és azzal ide vissza jövünk, végkép alá merül.“

Beláttam, hogy igaza van s így szerencsétlen társunk szemeink előtt a tengerbe fult.

Ezután összeszedtük a megölt fókákat, beraktuk a csónakba s elszállítottuk a házhoz, hol másnap aztán a zsirt kiolvasztottuk és hordókban eltettük.

Mikor visszatértünk a házba, szegény beteg társainkat nagyon rossz állapotban találtuk. Forró lázban feküdtek, nem tudtak mozdulni sem s nekünk nem volt semmiféle orvoságunk, melylyel gyógyíthattuk volna. Én fiatal koromban ismertem néhány mezei növényt, melyet gyógyszerül használnak s Pistával kimertem,

hogy ilyeket keressünk; Gergely azonban szörnyen haragudott ezért, pedig néhány nappal később ő is hálás lett volna, ha valaki orvosságot tudott volna neki szerezni.

A munka ezalatt mindig terheesebb lett reánk nézve; kilenczen jöttünk a hajóról, de egy meghalt, három betegen feküdt s így csak öten voltunk. Mindennap jártunk vadászni, de ez is mindig terheesebb lön; a fókák a közel tájakon megsziadtak s mindig messzeb-messzebb kellett azokat fölkeresnünk; ritkán találtuk őket a száraz földön, hanem a vízben kellett szigonyokkal vadászni reájok.

Egy napon csónakunkkal ismét tengerre szállván, nem igen nagy távolságban egy másik szigetet pillantottunk meg és elhatároztuk, hogy odamegyünk, ott talán több zsákmányt ejthetünk. Csakugyan találtunk is szép számmal s vadászatunkkal elégedetten akartunk hazatérni; de ezalatt roppant vihar tört ki s gyenge, rossz sajkánkkal nem bocsátkozhattunk tengerre. Ott töltöttük tehát az éjt, esőben és szélben, remélve, hogy reggelig majd lecsillapul a vihar; de a szélvész nem szűnt s két nap és két éjjel szünet nélkül dühöngött.

E helyzet már magában sem épen kellemes, de nagy szomorúságunkra még nagyobb bajunk is történt. Gergely, ki már néhány nap óta rosszul érzé magát, nagyon beteg lett; a hideg szél, a folyton szakadó

eső ellen nem tudtuk mivel oltalmazni, ott feküdt egy fa alatt, betakartuk saját ruháinkkal is, de mind ez keresztül ázott. Végre harmadnapra lecsendesült a vihar és visszatértünk csónakunkhoz. Gergely ekkor már nem tudott lábra állani, tehát bee-

meltük a csónakba s úgy vittük haza.

Szigetünkhöz érve, jelt adtunk és kiáltoztunk, de a házból senki sem felelt. Kikötöttünk s a beteg Gergelyt karjainkra emelve, szótlannul mentünk a ház felé, mely körül

FÓKA-VADÁSZAT.

mély csend uralkodott. Beléptünk s hátragyott három beteg társunk közül kettőt ágyaikban, egyet a földön láttunk feküdni. Miután Gergelyt ágyba fektettük, siettünk amazokhoz -- mindhárom meg volt halva! Az

a ki a földön hevert, alkalmasint segíteni akart valamiben beteg társainak s ez alatt rogyott össze.

Valóban, a kapitány keserves sorsot készített nekünk!

(Folytatása következik.)

VAD LACZI ÉS HUGOCSKÁJA MILKA.

— Szomorú történetke 6 rajzban. —

Ketten ülnek a bokorban.
„Ni, darazsak szállnak ottan!”

Laczi föláll „Milka, nézzed
Merre szállnak a vad méhek!”

Laczi lassan oda csuszszan:
„Mind itt vannak ebb' a lyukban.“

Laczi piszkál a botjával.
Milka nézi, de csak távol.

A darazsak mind kiszállnak,
Kijut Laczinak, Milkának.

Igy fizeti meg mindenik
Ki darázs-szal ingerkedik.

A MESÉS-KÖNYV. (lásd 156. l.)

szot
nyi t
czolt
és k

hársz
szet
nem

ugya
zogv
czolt
kis o
s ma
pedig
ha k

kedv
ült
sötét
Kör
köny
gon
veler

arcz
kert
fiu
s eg
meg
nézv

lehe
csin
most
vad

A DUZZOGÓ.

Rettenetes dörgés-zörgés hallatsztot az ebédlőből, mintha valamennyi tányér és pohár csárdást tánczolt volna. Ijedten nyitottam be és és kérdeztem :

„Mariska, micsoda lárma ez?”

„Károly föl akart mászni a pohárszékre, majd feldöntötte az egészet ; most meg haragszik reám, mert nem engedtem neki,“ szolt kis hugom.

Oda néztem a kis bünösre, csakugyan ott állott az ablaknál, duzzogva lesütött szemekkel, összeránczolt homlokkal, mogorván mint egy kis ördög. Szó nélkül kézen fogtam s magammal vittem szobámba, itt pedig adtam neki valamit dolgozni, ha kedve tartja.

De Károly öcsémnek nem volt kedve másra, mint duzzogni. Ott ült a széken összetett kezekkel, sötéten maga elé nézve, szótlanul. Körülbelöl egy óra mulva letéve a könyvet, melyből olvastam, fenhangon mondtam, hogy a kertbe megyek, velem jöhet, a ki akar.

Károly, kissé huzakodva, fölkel, arca kissé derültebb lett s mire a kertbe értünk, egészen a régi vigfiu volt, hintázott, ugrált, játszott s egészen elfeledte a duzzogást. Ekkor megállítottam egy percze s arcába nézve szoltam :

„Mondd csak, Károlykám, hogy lehet az, hogy egy ilyen derék, csinos, derült arczu fiu, mint te most vagy, oly csunya, mogorva, vad gyerek tud lenni? Lásd, fiam,

a duzzogás egészen kiveszi arcodat is formájából ; az emberek vagy kinevetnek, vagy megutálnak, s magadnak ártasz egyedül. Miért teszed ezt?”

Károly zavarodva eltakarta arcát egy percze s aztán akadozva szolt :

„Én nem tudom... de mikor nem tudok mit csinálni, ha haragszom...”

„De nem szabad ám haragudni sem... aztán könnyü azon segíteni, hogy jövöre ne duzzogjál.”

„Hogyan? Mondja meg kedves bácsi... bizonynyal megteszem.”

„Hát, kedves fiam, mikor érzed, hogy bosszant valami, akkor keress magadnak oly munkát, mely elfoglalja elmédet, vagy keress szórakozást, tégy akármit, csak ne ülj a sarokba s ne vágj savanyu arcokat. Próbáld meg, meglátod, hogy magad is örülni fogsz neki.”

Két vagy három nap mulva, midőn a kertbe mentem, láttam, hogy Károlyka nagy tüzzel szaladgál föl és alá s folytatja közel fél óráig ; aztán hozzam jött és szolt :

„Kedves bácsi, .. ma megfogadtam ám tanácsát... megint duzzogó akartam lenni, de eszembe jutott, milyen csunya dolog ez és mert másként nem tudtam magamon segíteni, ide jöttem a kertbe, szaladgáltam, és most már megint jó kedrű vagyok.”

Igy tett az én Károly öcsém egy párszor s egészen elszokott a duzzogástól.

A KHINAIÁKRÓL.

BIZONYOSAN hallottatok már mindnyájan, kis olvasóim, Khináról e sajátságos országról, hol századok előtt föltaláltak sok olyan dolgot, ami nekünk európaiaknak csak később jutott eszünkbe, mint p. o. a könyvnyomtatás, selyemszövés, lőporkészítés stb. A porcellánkészítésben pedig oly tökélyre jutottak, hogy mai napig sem érte utól semmiféle nemzet a földön. Khinában terem az illatos thea is, meg rabarbara gyökér, melyet mint orvosságot ti, kis olvasóim, nem nagyon szerettek.

Hanem a mellett, hogy oly miveltek, sok részben ismét nagyon furcsa szokásaik is vannak a khinaiaknak; így p. o. kutyát, macskát, egeret hizlálnak maguknak pecsényé-

ül, s egy különös nemét a fecskéfészeknek szintén eszik.

Hajdan, és pedig nem igen régen, Khina majdnem teljesen el volt zárva európaiak elől, később is csak nehezen lehetett bejutni a tengerparti

városokba s az európai ember, ha végig ment az utcán, örülhetett ha nagyobb baja nem történt, mint hogy hangosan „Fanki“ - nak, azaz: idegen gazembernek csufolták. De most már ez másképp van; angol és francia seregek győzelmesen benyomultak egészen Pekingig, a khinai fővárosig, ott kemény békét szabtak a császárnak s azóta az európaiak szabadban mozognak a khinai birodalomban.

KHINAI HARCZOS.

— Khinai rajz után másolat. —

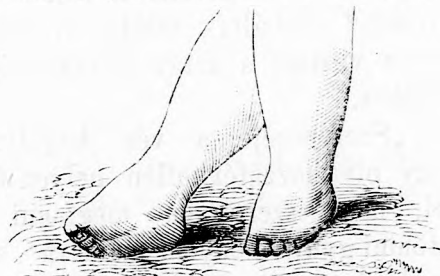
A khinai nép nagyon szorgalmas és kivált a kereskedést nagyban üzi; az utcák telvék boltokkal,

melye
kinálg
nek. C
nines,
rudak
vágna
van,
L
lerajz
egész
közep
E div
danáb
nát és
ták,
nyira
és m
mind
A le
danak
tetejé
kivét
össze
festél
retter
I
hogy
leány
hogy
nő
néhá
kell

melyekből a kereskedők lármásan kinálgatják portékáikat a járókelőknek. Olyan vert pénzük, mint nekünk, nincs, hanem csak vékony ezüst rudakat tartanak és ebből annyit vágnak le, a mennyire épen szükségök van, és csalják egymást rettenetesen.

Láttatok már khinai embert lerajzolva és láttatok, hogy a feje egészen le van borotválva, csak közepén van hosszú czopf hagyva. E divat onnan származik, hogy hajdanában a tatárok elfoglalták Khinát és minden lakosnak megparancsolták, hogy rabszolgasága jeleül haját nyirassa le; ez aztán szokássá lett és most már olyan divat, melyet minden khinainak meg kell tartani. A leányok lelógó hosszú czoffot hordanak, a férjes asszonyok pedig fejök tetején kötik össze hajukat. A nők kivétel nélkül festik arcukat s úgy összevissza mázolják vörös és fehér festékekkel, hogy még a legszebb is rettentően rut.

Legbolondabb szokásuk pedig az, hogy a nők lábát még a kised leánykorukban deszkák közé préselik, hogy ne nőhessen; így aztán minden nő ugyszólván, nyomorék, alig tud néhány lépést tenni s ha messzebb kell mennie, hordszékben viteti magát.

A NAGY HEGEDÜ-MŰVÉSZ.

Én vagyok a híres tücsök
Nyáron szépen hegedülök:

Czini, czini, cziu!

De mikor a tél köszönt be
Járom vékony köntösömbe'

Az ut szélein.

Hogy ha hegedülök nyáron:

A tánczot is magam járom,

Heje, huja, hopp!

Ámde a nagy hidegekben:

Fagyoskodom, nincs mit ennem.

Hát biz' akkor kopp!

De majd eztán élelmesebb:
Takarékos, okos leszek

Czini, czini, cziu!

Búzaszemért húzom nyáron,

A tánczot meg télen járom,

Heje, huja, hopp!

A MESÉS-KÖNYV.

(Képpel a 133. l.)

Bizony édes, kedves mamám
Én okát nem adhatom,
Hogy a régi s új meséket
Mért szeretem oly nagyon.

Hiszen tudom, hiszen értem,
Hogy tündér nem létezik,
Hogy nincsenek pulykalábon
Forgó várak és vilik.

Azt is tudom, hogy a farkas
És a róka nem beszél,
Hogy pálmává nem lesz ember
S gyermekké a falevél.

Tudom, hogy a földet gömbbé
Nem faragta meg az ács.
Hiszen csak az volna csoda,
Ha történnének csodák.

S mégis, mégis — a meséket
Mondhatlanul szeretem.
S ha olvasod, úgy hallgatom —
Még meg sem mocczan kezem.

S bárha még oly hosszú volna
Ez a kedves mese itt,
Biz' én, kedves, édes anyám
Elhallgatnám reggelig.

HOGY LEHET SZOBÁBAN TÖL-
GYET TENYÉSZTENI?

Ha egy érett makkot a szobában
czérnán egy fél ujjnyira függesztik vízzel-
telt pohár fölé, s így hagyják nyugodtan,
néhány hónap múlva szétpattan és gyöke-
reit a vízbe vetvén, igen csinos kis fács-
kává nő, mely diszül szolgálhat minden
szobának. Hanem szükséges a vizet gyak-
ran frissel fölváltani, különben a gyö-
kereknek nincs elég táplálékuk.

AZ IGAZI BÁTORSÁG.

AZ UTOLSÓ szünidők alatt a fel-
vidék egyik regényes fekvésű
várromjához élénk és zajos
csapat közeledett; tanulók
voltak, kik a szép nyári napon ösz-
szegyülve, a hegy tetejéről akartak
a szép kilátásban gyönyörködni s
együttal meg akarták szemlélni az
őskori romokat.

A hajdan büszke várból már
csak puszta bástyák és falak me-
redeztek az ég felé; csak a nagy
örtorony emelkedett meglehetősen ép-
ségben a magasba.

A fiuk vig nevetés közt kapaszkodtak föl a hegyre s aztán a romok közt bolyongtak, keresgélve régiségeket az omladék alatt. Egy csapat a nagy torony tövében telepedett le és a ki valamit tudott a vár történetéből, mesélgette a többieknek. Egyszerre megszólal egyik.

„Nézzétek csak, fiuk! ott az egyik ablakból egy vén bagoly kandikál ki reánk.“

„Hohó! bagoly, bagoly!“ kiáltottak mindnyájan s mivel a bagoly nagyon magasán ült, úgy hogy hozzá jutni nem lehetett, a pajkos fiuk kövekkel dobáltak feléje. A bagoly élesen visitott s aztán visszahuzódott odujába.

„Szerencséje a vén bagolynak, hogy oly hozzáférhetlen helyen fészkel, mert szeretném megfogni és kitönni gyűjteményem számára“, szolt egyik fiu.

„Ezt bizony haza nem viszed, nem lehet hozzáférni,“ szolt egy másik.

„Dehogy nem lehet, csak merni kell,“ szolt közbe egy gögös arczu fiu; „nézzétek, erről a falról egy gerenda nyul át a toronyba; erre a falra fel lehet mászni s onnan a gerendán végig a torony ablakához.“

„Az ám, csakhogy az a gerenda legalább száz láb magasságban van s a ki onnan leszédül, szörnyet hal; aztán egészen korhadt is már az a gerenda s leszakadna az ember alatt,“ jegyzé meg Laczi, az, ki előbb szolt.

„Ah, csak merni kell. Én megpróbálom.“

„Az istenért Béla! Csak nem akarod életedet ily vakmerőn kockáztatni haszontalanul,“ szoltak a többiek elsápadva.

„Azért is megteszem.“

„Ne tedd, Béla! Ez nem bátorság, hanem istenkisértés,“ szolt Laczi.

„Persze, neked, a ki gyáva vagy. Megmutatom én nektek, mi a bátorság.“

Ezzel neki indult s felkapaszkodott a falra. Minden lépten töredeztett a fal alatta. De itt még kevés veszélylyel járt az ut; hanem mikor a levegőben szabadon keresztünyuló gerendára lépett, társai borzadva bámultak reá; egy hibás lépés, egy kis szédülés, — és menthetlenül halál fia. De a gondviselés örködött felette, szerencsésen eljutott a toronyig, megragadta a bagolyt s bár

ez erősen vergődött, ép oly szerencsésen vissza is jött vele.

„Most merd azt mondani nekem, hogy ez nem bátorság,“ szolt társai közé érve Laczihoz.

„Igen is, azt mondom most is, hogy ez csak hetykélkedés és nem igazi bátorság,“ felelt ez nyugodtan.

„Szeretném tudni, mi hát az az igazi bátorság?“ kérdé Béla még mindig hetykélkedve.

„Könnyen megmagyarázhatom egy példával a saját életemből,“ válaszolt Laczi komolyan. „E nyáron, midőn még Pesten iskolában voltunk, egy szünnapon csónakázni mentél a Dunára több társaddal. Időközben elborult az ég, nagy szél kerekedett s mig a többiek kijöttek csónakukkal a partra, te egyedül maradtál egy kis ladikban a Duna közepén. Néhány percz alatt borzasztó égi háboru tört ki, a szél magasra csapkodta a hullámokat s a zápor oly erővel zuhogott, hogy a Duna fölött a fölvert víz egész felhőt képezett és tiz lépésre sem lehetett látni. A te csónakodat csakhamar elborította a víz; segélyért kiáltottál s a partról hallották ugyan hangodat, de senki sem mert a szörnyü szélvészben és záporban a vízre bocsátkozni. Mindenki azt hitte, hogy bele fogsz veszni a vízbe, s bizonynyal ez is történt volna, mert hangod mindig távolabbról hallatszott, a víz sodort magával s a csónak már-már elmerült. Ekkor egy fiatal ember, ki szintén a parton állott, kockáztatta saját életét, hogy a tiédet megmentse:

beleugrott a vízbe s miután kitünő uszó volt, csakhamar hozzád ért, épen akkor, midőn a csónak már elmerült s te ájultan hánykódtál a vízben. Megragadott és kivitt téged a partra; aztán nem hetvenkedett tetteivel, hanem, mielőtt te visszanyerted volna eszméletedet, eltűnt és te mai napig sem ismered megmentődet. Ez az igazi bátorság, mely nem kérdésből, hanem igazi veszély esetében ösztönöz olyan tetre, melyet sokan nem mernek véghezvinni.“

Béla megszégyenülten állott s aztán meghatottan kérdezte:

„És te ismered-e, Laczi? Ki volt az, ki engem megmentett?“

„Ismerem, és te is ismered, mert ugyanazon gymnasiumba járunk, csak-hogy ő felsőbb osztályban van. Hanem ő nem akar kérkedni s én az ő tudta nélkül nem nevezhetem meg. Csak azt akartam neked megmagyarázni, mi az igazi bátorság.“

Béla szívére vette e leczkét s bátorságát máskor jobb czélokra és szerényebb modorral használta.

HELYESIRÁSI FÖLADAT.

Az nagyon dicséretes, ha az ember úgy ír amint beszél. Tudniillik, ha száját meg nem hazudtolja a toll. Ámde a gyors beszédben sokszor máskép hangzik a szó, mint az, melyet leirtunk. Beszédközken ez megengedhető, de írásban a szabály ellen vétetni csak a tudatlan fog. E végből alább

leirtam néhány sort, ugg mint a fül hallja azokat. Rajtatok áll, hogy a helyesírás ellen elkövetett hibákat ki igazítsátok azokban:

A tanító júr aszonta, figyejünk szavajira. Én engedelmesketttem vóna, ha ja késsel nem meczem el az újjam.

*

Eczer főmáasztam a fára, de lejestem.

*

Ara törexem, hogy szülejim szeretetét kiérdemejjem.

*

Nagyon meghütem, most fáj a mejjem.

*

Aszongya Boris a szógálló, hogy a macska feldütötte a finzsát. Nézz utánna hama!

*

Pistáék ott a hástor végén laknak.

*

Nem illik kevéjkedni. A döjföt senki sem türi. Még a kiráj is nyájas.

*

Sose láttam ien fijut, mint ez a Laczi. Szászor kérem hagygyon alább, de csak anná vadabb.

PÁVA JUCZI.

(Képpel a czimlapon.)

Nézzétek csak, Páva, Juczit
Már megint hogy pávázkodik!
Nini, lábán uj czipellő,
Vagyon rajta csokor kettő!

Meglátják-e mi van rajta:
Elméljében ezt forgatja.
Jobbra majd, majd balra nézve,
Lesi: veszik-e majd észre.

Édes Juczim, kis pávácska,
Czipőd senki sem esodálja.
De ha okos és szelid vagy:
Minden ember rád tekint csak.

A KIS EGÉR FARKINCZÁJA.

Kis mese, melylyel Szász Béla kedveskedik a
„Kis Lap“ olvasóinak.

EGYSZER volt, hol nem volt,
Egy picziny egérke volt.
Beszökött a kamarába,
S lisztet nyalta, porcot rágtá.
Polczon ül a sajt; a kolbász
Fenn a rudon vigan lóbász —
S a mint rájok kacsingatna
Hát, beugrik egy nagy macska.
Utczu! szalad az egérke
És lyukába alig ér be,
Még a farka künmarad
És a macska nekikap
S leharapja farka végét.

A kis egér kunczurálgat:
Add vissza a farkinczámát!

Visszaadom farkinczádat,
Ha tehéntől tejkót szerzesz.

Fut az egér a tehénhez
Jó tehénke adj' tejecskét;

Tejkót viszem a cziczának,
Czicza adja farkinczámát.

Tejkót adok, a tehén szól.
Ha szénát hozsz a kaszástól.

Fut az egér a kaszához:
Kaszás bácsi, szépen kérlek,
Adj szénácskát a tehénnek,
Tehén tejkót ad cziczának,
Czicza adja farkinczámát.

Kaszás mondja: adok szénát
Szakácsnéától, ha lepényt hozsz.

Fut az egér szakácsnéhoz:
Adj lepényt kaszásnak, kérlek,
Kaszás szénát ad tehénnek,
Tehén tejkót ad cziczának,
Czicza adja farkinczámát.

Lepényt adnék, szakácsné szól,
Ha zsirt hoznál a disznótól.

A disznóhoz fut az egér,
Tőle egy kis zsirt kérve kér.
Zsirt viszem a szakácsnének;
A kaszásnak ő lepényt ad;
Kaszás szénát ad tehénnek;
Tehén tejkót ad cziczának;
Czicza adja farkinczámát.

Disznó mondja: jó zsirt adnék,
Kész örömet egy zsák makkért.

Zsákkal szaladt a cserére,
A makk-fától makkot kére,
Makkot viszem a disznónak,
Disznó szakácsnének zsirt ad,
Szakácsné ad zsirért lepényt:
Kaszás ad lepényért szénát,
Tehén szénáért tejkót ad.
Tejkót viszem a cziczának,
Czicza adja farkinczámát.

Megrázza a makk-fa magát,
Két szem hián megtelt a zsák.

Kőért szalad az egérke
Földob a fa tetejébe,
S egy szem mindjárt le is esett;
Másik kövecskét keresett;
Földobta a fára azt is,
Lehullott a másik makk is;
De a kő is visszaesett
Épen a feje búbjára,
Szegény egér pórul jára —
— Nincs már szükség farkinczára.

BÖLCSŐDALOK.

Gyulai Páltól.

I.

Csitt kicsi kedves, csitt, csitt, csitt!
Jó fiu légy, oh hallga kicsit!
Hunyd be szemed és hunyd be a szád,
Föl ne riaszd jó édes anyád.

Alszik anyád, hát te is aludj',
Ugy kicsi kedves, ugy, ugy, ugy!
Hunyja szemét már jó a gyerek,
Én is elalszom majd veletek.

II.

Csendesen, csendesen,
Haja, haja kedvesem!
A ki nem sír, nem kiáltoz,
Annak angyal kis kertét hoz,
Lesz benne egy szép, de szép fa,
Minden ágon arany alma.
Hát még mi lesz? Mi bizony!
Ha nem sírsz, hát megmondom.
Kís fészek meg kis madárka,
Kék a lába, zöld a szárnya,
S azt énekli csengő hangon:
Aludjál el már galambom!
S a gyermek, ki hallja épen,
A szemét behunyja szépen,
Elalszik az énekszóra
S álmodik majd szépet róla.
Ugy lesz, ugy lesz, ugy bizony,
Haja, haja galambom!

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

GAZSI BÁCSI kis meséit köszönettel vettük és mihelyt lehet, a „Kis Lap“ olvasóit meg fogjuk örvendeztetni velök. — B. FÖLDVÁRY MISI. Ha a tanító ur akaratának ellenére van, hogy leveleket írjalj, ugy én sem tartok számat soraidra, noha egyébként megörültem küldeményednek, melyből egyet-mást besorozok a „Kis Lap“ ezredébe. Csak az 1-ő számunak (ssta) nem leltem nyitját; kérem beküldeni — ha a tanító ur megengedi. A „Kékkő“ hibás; mert: „Kék kék kő“ nem azt jelenti hogy: „Kékkő“, hanem: „két Kékkő“, vagy: pár Kékkő, a minek jelentősége nincs. — „GYERMEKÁLOM“ Ki az a szivtelen ismeretlen? S miért még álmban és ugy elkinozni az ártatlan kis fiút? — PETERDY ILONKÁT kérjük, olvassa el Forgó bácsi utóselőtti postáját. — Gf. ZAY MIKLÓSKA későn küldé be palyamüvecskéjét. A jelenlegi földadat megoldásával tán nem fog megkésni. — „ZSARNOK PETI.“ Nem jelenhet meg. — LÁNER ETEKA rajzai dicséretet érdemelnek. —

— Karácsonyra és ujévre! —

Épen most jelent meg a

KIS LAP

képes gyermek-folyóirat

I. kötete, finom szines borítékkal.

Ara csak 2 frt. 60 kr.

E kötet szinezett czimképekkel szintén most jelenik meg.

Minden könyvkereskedésben kapható.

Kiadatott és nyomtatott a Deutsch-féle könyvnyomda és kiadói részv.-társ. intézetében, Pest József tér 6. sz.

Felelős szerkesztő: Forgó bácsi. — Ara negyedévre 1 frt.

— Megjelenik hetenkint egyszer 16 oldalon. —